

Sygn. akt III UK 444/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania „W.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
o wymiar składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 4
czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 lutego 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. (organ rentowy) stwierdził, że stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe, obowiązująca płatnika składek „W.” sp. z o.o. wynosi 2,42% podstawy jej wymiaru. Odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego wniósł płatnik składek, zaskarżając ją w całości. Wyrokiem z 30 maja 2018 r., IV U [...] Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe wynosi 1,73% podstawy jej wysokości.

W wyniku apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 6 marca 2019 r., III AUa (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie, dzieląc pogląd wyrażony w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z 19 maja 2011 r., C-256/10 (ECLI:EU:C:2011:326), zgodnie z którym

„Dyrektywę (...) WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (hałasem) (siedemnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy (...)), zmienioną dyrektywą (...) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że pracodawca, w którego przedsiębiorstwie dzienny poziom ekspozycji na hałas pracowników, mierzony bez uwzględnienia skutków używania indywidualnych środków ochrony słuchu, wynosi ponad 85 dB, nie spełnia obowiązków wynikających z tej dyrektywy poprzez samo wydanie pracownikom takich środków ochrony słuchu umożliwiających obniżenie dziennej ekspozycji na hałas poniżej 80 dB, ponieważ na owym pracodawcy ciąży obowiązek wdrożenia programu środków technicznych lub organizacyjnych zmierzających do zmniejszenia takiej ekspozycji na hałas, mierzony bez uwzględnienia skutków używania indywidualnych środków ochrony słuchu, do poziomu poniżej 85 dB”. Ponieważ poziom hałasu w zakładzie płatnika przekraczał 85 dB, stosowanie indywidualnych środków ochrony (obniżających poziom hałasu odczuwanego przez każdego z pracowników o 5-26 dB) nie prowadziło jednak do generalnej eliminacji zagrożenia dla każdego z zatrudnionych pracowników, jakiej wymaga prawo unijne.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł płatnik składek, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance potrzeby wykładni art. 28 ust. 2 w związku z art. 33 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1376 ze zm., dalej jako ustawa wypadkowa) w związku z przepisami rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie określenia wzorów formularzy sprawozdawczych, objaśnień co do sposobu ich wypełniania oraz wzorów kwestionariuszy i ankiet statystycznych stosowanych w badaniach statystycznych ustalonych w programie badań statystycznych statystyki publicznej na rok 2015 (Dz.U. 2015 r., poz. 561) oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 5 marca 2005 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny

pracy przy pracach związanych z narażeniem na hałas i drgania mechaniczne (Dz.U. 2005 Nr 157, poz. 1318) tak jak tego wymaga art. 398⁹ pkt 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W przypadku powołania się skarżącego na przesłankę przedsądu jaką jest potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają, 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151, z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43). Z uwagi na publicznoprawny charakter postępowania kasacyjnego artykułowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle istotne, aby ich wyjaśnienie nie wymagało jedynie do prostej wykładni przepisów.

Podniesiona przez zainteresowanego w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych nie spełnia powyższych kryteriów. Zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji opiera się na wykładni przepisów prawa krajowego dokonanej w sposób uwzględniających wykładnię prawa unijnego dokonaną już przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z 19 maja 2011 r., C-256/10 (ECLI:EU:C:2011:326). Jak zaś wynika chociażby z wyroku Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18 (OSNP 2020 nr 4, poz. 38) z zasady jednolitej interpretacji i jednolitego stosowania prawa unijnego wypływa zasada powszechnego związania wykładnią prawa unijnego dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości, co jednocześnie ma oparcie w istocie i funkcjach postępowania w przedmiocie pytań prejudycjalnych oraz autonomii prawa

unijnego względem prawa krajowego. Zasada związania wykładnią prawa unijnego dokonaną przez TS znajduje także potwierdzenie w orzecnictwie samego Trybunału Sprawiedliwości (wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: z 27 marca 1980 r., 61/79, *Amministrazione delle finanze dello Stato przeciwko Denkavit italiana Srl*, EU:C:1980:100; z 4 czerwca 2009 r., C-8/08, *T-Mobile Netherlands BV, KPN Mobile NV, Orange Nederland NV i Vodafone Libertel NV przeciwko Raad van bestuur van de Nederlandse Mededingingsautoriteit*, EU:C:2009:343) oraz w orzecnictwie Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2019 r., II UK 504/17, LEX nr 2642811; postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 2018 r., III UZP 4/18, OSNP 2018 nr 12, poz. 165). Oznacza to, że nie istnieje potrzeba wykładni powołanych przez płatnika składek przepisów, gdyż ich wiążąca wykładnia została dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości, a w zaskarżonym wyroku zastosowano te przepisy w sposób zgodny z wykładnią przyjętą w orzecnictwie Trybunału. Okoliczność, że w innych sprawach dotyczących płatnika lub w innych sprawach tego rodzaju rozstrzyganych przez Sąd Apelacyjny w (...) lub sądy z apelacji [...] ujawniły się rozbieżności w wykładni wynikające z niedostrzeżenia lub błędnego odczytania orzecnictwa TSUE nie jest okolicznością, która w jakikolwiek sposób przemawiałaby za przyjęciem skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania, skoro Sąd Najwyższy mógłby jedynie potwierdzić prawidłowość zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.